

Schiphol, 11.03 uur

Lieve Céline,

Dit is niet mijn eerste brief aan jou. Ik heb je al drie dingen gestuurd: twee brieven en een valentijnskaart.

Maar ik heb nog geen antwoord gekregen. De brieven heb ik naar het adres op je website gestuurd. De valentijnskaart heb ik naar het adres van je manager gestuurd. Dat adres stond op internet.

Misschien heb je mijn brieven niet gekregen. Anders had je mij toch wel iets teruggestuurd? Een kaart of een foto met een handtekening. Maar deze brief ga ik jou zelf geven. Want ik kom naar jou toe, Céline! Eindelijk.

Ik wil al heel lang naar jouw show in Las Vegas. Ik heb genoeg gespaard met mijn baan. Maar er kwam iets tussen. Dat heb ik vandaag opgelost. Dus nu ga ik naar Las Vegas! Vanavond zijn we eindelijk samen. Dan zie ik voor het eerst je show. Ik bedoel in het echt! Ik heb je al heel vaak op dvd gezien. En ik heb natuurlijk alle filmpjes op YouTube gekeken. Ik heb zo veel zin om naar je show in Las Vegas te gaan! Daar heb ik al drie jaar zin in.

*Ik woon in Amsterdam-Noord, met mijn zus
Sue en haar vriend Johan. En eerst ook met mijn
moeder.*

*Noord is aan de overkant van het water het IJ.
Je kunt er met de pont of met de bus naartoe.
Maar er komt nooit iemand naar Noord.*

Behalve de mensen die er wonen.

*Dat snap ik wel, hoor. Er is niet zo veel te doen in
Noord. Er is een supermarkt, een drogist en bij
het plein zijn nog wat winkels.*

En er is een Hema.

Weet je wat we wel veel hebben in Noord?

Canta's!

Onze buurman noemt Noord 'Canta-land'.

Weet je wat een Canta is? Het is een kleine auto.

*Hij kan maar 45 kilometer per uur en hij mag
alleen op het fietspad rijden.*

De meeste Canta's zijn rood. Dat valt op.

Verder zijn de meeste dingen in Noord grijs.

Mijn moeder had ook een Canta.

Omdat ze zwakke spieren had.

Brookes moeder heeft een knuffel in haar Canta.

Een konijn. Het zit altijd voor het raam.

Ze heeft het konijn gewonnen op de kermis.

Toen was het konijn nog wit.

Maar de moeder van Brooke rookt veel.

Al haar spullen worden geel van de rook.
De krabpaal van de kat, haar vingers, het behang.
En het konijn dus ook.

Haar moeder noemt het konijn Stacey.
Ze vindt namen heel belangrijk.
Ze zegt: 'Namen zeggen alles. Een stoel is geen stoel
als hij geen stoel heet. En een verkeerde naam raak
je niet snel kwijt.'
Brookes moeder kan het weten. Zij had eerst ook de
verkeerde naam. Ze heet eigenlijk Trudy, maar ze
voelt zich een Pamela. Zo stelt ze zich ook voor aan
mensen: 'Hoi, ik ben Pamela.'

Toen Pamela kinderen kreeg, heeft ze goed
nagedacht over hun namen.
Brookes zus Sue heet eigenlijk Sue Ellen.
Die naam komt uit een serie op televisie, *Dallas*.
Brookes moeder heeft alle afleveringen gezien.
Ze vond *Dallas* eerst een goede serie, maar later
kwamen er betere series. Bijvoorbeeld *As the World
Turns* en *Days of Our Lives*. Maar het mooist vindt ze
The Bold and the Beautiful.

*Ik heet dus Brooke. Net als de knapste actrice
uit The Bold and the Beautiful.*

*Brooke uit de serie is heel slim, Céline.
Ze is rijk geworden door een uitvinding.*

*En ze is getrouwd met Ridge.
Brooke en Ridge hebben samen kinderen.
Ridge denkt dat hij de vader is van alle
kinderen. Maar dat is niet zo.
De vader van Ridge blijkt de vader van een van
haar kinderen te zijn!
Een keer laat Brooke haar kinderen alleen thuis.
Dan komt er brand. Er komen mensen van de
kinderbescherming langs. Die willen Brookes
kinderen meenemen. Brooke roept: 'Nee! Die
brand was een ongelukje!'
Maar de vrouw van de kinderbescherming zegt:
'Dat kan wel zijn. Maar ongelukjes kunnen heel
slecht aflopen.'*

Als kind komt Brooke bijna nooit in de stad.
Pamela wil niet met de Canta op de pont.
Ze zegt: 'Misschien slaat er wel iemand op het dak.
En de mensen fietsen als gekken in het centrum van
de stad. Er komen vast krassen op de Canta.'
Eigenlijk hoeven ze Noord helemaal niet uit.
In Noord is niet veel, maar wel alles wat ze nodig
hebben. Er is dus een Hema, en een schoenwinkel
en een postkantoor. En een McDonald's.

Die McDonald's is niet bij de winkels, zoals in
de stad. De McDonald's in Noord staat langs de
snelweg.

Pamela, Sue en Brooke gaan er elk weekend eten. Ze zitten altijd op dezelfde plek: aan een tafeltje bij het raam.

Ze zijn de enigen die dáár eten. Alle andere mensen nemen hun eten mee naar huis.

In de zomer kijken Pamela, Sue en Brooke naar de vrachtwagens. In de winter is het al vroeg donker.

Dan kijken ze naar de gele en rode lampjes van de auto's. Pamela zegt: 'Mooi, hè, die lampjes.'

Brooke zegt: 'Heel mooi.'

Maar Sue haalt haar schouders op. Ze zegt:

'Lampjes. Wat is daar nou mooi aan?'

Volgens mij lijken wij op elkaar, Céline.

Door jouw liedjes denk ik dat je mij begrijpt.

Bijvoorbeeld als je zingt over moeders en kinderen. Of over dromen die verdwijnen.

Daar heb ik heel veel aan.

Jij zingt echt precies wat ik voel.

Dat vind ik zo knap van jou.

Volgens mij zouden wij wel vriendinnen

kunnen zijn. Stel dat jij niet beroemd was en

dat je in Amsterdam woonde. En dat we elkaar tegenkwamen op straat. Dan konden we samen

gaan winkelen. Of praten over muziek, en over onze levens.

Want onze levens lijken heel erg op elkaar.

*Een leraar van jou zei dat je een dromer was.
Dat het daarom niet goed ging op school.
Je had vaak lage cijfers.
Nou, dat had ik dus ook op mijn school!
Mijn school heette De Bonkelaar.*

Op De Bonkelaar zitten de leerlingen in groepjes. Behalve in de klas van juf Maevis. Daar staan de tafels in rijen. Juf Maevis zegt: 'Rijen zijn beter. Groepjes leiden een mens af.' Juf Maevis heeft het altijd over 'een mens'. Dan zegt ze bijvoorbeeld: 'De natuur, daar knapt een mens van op.' Of: 'Een mens krijgt hier pijn aan zijn kop!' Dat zegt ze als de kinderen te hard schreeuwen.

Meestal snapt Brooke niet wat juf Maevis zegt. Ze doet haar best om het te begrijpen, maar het lukt niet. Alsof je van een pizza eerst de kaas, dan de salami en dan pas de tomaat opeet. Misschien weet je dan niet eens dat het een pizza is. Zo is het ook met de dingen die juf Maevis zegt. Het zijn losse stukjes die samen niets worden. Maar dat laat Brooke niet merken.

Juf Maevis vraagt vaak: 'Brooke, snap je het?'
'Niet helemaal.'
'Wat snap je dan niet?'

‘Niks.’

‘Waar ging het dan mis?’

‘Bij het begin.’

Juf Maevis zucht diep. ‘Daar wordt een mens toch moe van!’

Sue zit twee klassen hoger dan Brooke. En als Brooke blijft zitten, zit Sue drie klassen hoger. En als Brooke weer blijft zitten, zit Sue vier klassen hoger. Sue is anders dan Brooke. Zij begrijpt wél wat de meester vertelt.

*Daarin lijken wij óók op elkaar, Céline.
Mijn zus Sue is drie jaar ouder dan ik.
Ze is mijn enige zus. Ik ben dus de jongste thuis.
Net als jij!
Alleen heb jij nog dertien broers en zussen.
Dus een beetje anders is het wel. Maar wij
weten allebei hoe het is om de jongste te zijn.*

*Jouw broers en zussen deden iets heel liefs voor
jou. Dat heb ik gelezen in een interview.
Jij had al optredens toen je pas negen jaar was,
in het café van je vader.
Op een dag was er een man in het café.
Hij werkte in de muziek. Dat was René.
Toen hij je hoorde zingen, wilde hij met jou een
afspraak maken.*

Jouw broers en zussen zeiden: 'Wij gaan je helpen!' Ze maakten een prachtige jurk voor jou. Die deed je aan naar de afspraak met René. Toen René je zag, dacht hij: met haar wil ik werken!

Je kreeg een contract om een plaat te maken. Je zei: 'Dat heb ik gekregen door mijn broers en zussen. Zij doen álles voor mij.'

Ik weet niet of Sue alles voor mij zou doen. Op dit moment zeker niet. Niet na alles wat er is gebeurd. Vroeger wel. Ze heeft het een keer gezegd: 'Ik zou alles voor je doen.'

Toen zaten we nog op De Bonkelaar. En het kwam door Patricia.

Patricia zit in dezelfde klas als Brooke.
Als Patricia jarig is, deelt ze chips uit.
Rode zakjes gewone chips en blauwe zakjes paprikachips.
Iedereen wil altijd een blauw zakje chips.
Daarom blijven er altijd rode zakjes over.

De rij van Brooke is aan de beurt om een zakje chips te kiezen. Er is nog maar één blauw zakje.
Eerst komt Adya. Zij zit voor Brooke.
Adya kiest een rood zakje. Brooke is verbaasd, want Adya houdt helemaal niet van rood.

Dan komt Brooke. Maar achter Brooke zit Kevin.
En Patricia is verliefd op Kevin. Dat weet iedereen.
Patricia wil dat Kevin het laatste blauwe zakje
krijgt. Maar eerst mag Brooke nog kiezen.

Patricia zegt: 'Rood of blauw?'

Ze heeft al een rood zakje in haar hand.

Maar Brooke zegt: 'Blauw.'

Iedereen is stil.

Patricia vraagt: 'Weet je het zeker?'

Brooke knikt.

Patricia gooit het laatste blauwe zakje naar Brooke.

Dan loopt ze naar Kevin.

Kevin zegt: 'Ik hoef geen rood. Dus laat maar.'

De kinderen fluisteren.

Brooke eet haar chips.

Na school wachten Patricia en Brenda haar op.

Patricia zegt: 'Hé, Brooke. Kevin voelt zich vet rot.'

Dat is jouw schuld.'

Dan schopt Patricia hard tegen Brookes enkel.

En Brenda schopt tegen Brookes schenen.

Brooke valt op de grond.

Patricia gaat naast haar zitten.

In haar hand heeft ze een steen.

Patricia zegt: 'Moet je zien hoe scherp deze steen is.'

Ze krast met de steen over het mos op de grond.

Het mos gaat los.

Patricia zegt: 'Dat ga ik nu ook met jouw huid doen.'

Brenda pakt de arm van Brooke stevig vast.
Brooke roept: 'Niet doen!'
Maar Patricia drukt de steen tegen de pols van
Brooke. Ze zegt: 'Hier zit een dikke ader met bloed.'
En ze begint te zagen.
Brooke roept: 'Au! Hou op!'
Maar Patricia gaat door.
Het doet pijn. Brooke wordt misselijk.
Ze roept weer: 'Hou op!'
Maar Patricia gaat gewoon door.

Dan horen ze ineens: 'Stop!'
Ze kijken om. Daar staat Sue.
Sue heeft een tas van de supermarkt bij zich.
Ze roept: 'Laat haar los, ja!
Wat willen jullie van haar?'
Patricia zegt: 'Je zus vreet onze chips op.'
Sue pakt iets uit de tas. Ze zegt: 'Cheetos? Hamka's?'
Ze houdt de zakken chips een voor een omhoog.
Brenda roept: 'We willen paprika!'
Sue gooit een grote blauwe zak naar Brenda.
Niet zo'n goedkope, maar van een echt merk.
Dan zegt ze tegen Brooke: 'Kom, we gaan.'

Brooke en Sue lopen weg.
Brooke vraagt: 'Hoe wist je dat, van die chips?'
Sue zegt: 'Van Adya.
Zij kwam na school naar mij toe.'

Ze zei dat jij chips nodig had. Heel veel chips.
Toen ben ik meteen naar de supermarkt gegaan.’
Brooke zegt niets.

Sue: ‘Weet je waarom ik dat deed? Omdat jij mijn zusje bent. Daarom doe ik alles voor jou. Zou jij ook alles voor mij doen?’

Brooke denkt even na. Dan zegt ze: ‘Weet ik niet. Wat is alles?’

Sue: ‘Alles is alles. Daar gaat het juist om. Het maakt niet uit wát het is. Wij doen gewoon álles voor elkaar. Omdat we zusjes zijn.’ Brooke knikt.

Net zoals René, Céline. Hij doet ook alles voor jou. Hij verkocht zijn huis en hij nam een lening. Zo kon jij een nieuwe cd maken. Je was toen nog maar twaalf jaar. Maar jouw liedje stond in Canada op nummer 1. Je werd een ster. René heeft jou nooit gezegd wat je moest doen. Hij liet jou alles zelf bepalen. Hij vroeg: ‘Wil je je diploma halen op school?’ Maar jij zei: ‘Wat heb ik nou aan een diploma? Ik ben zangeres!’ Toen mocht je van school. Je kreeg privéles van de vrouw van René. Nou, dat ken ik dus ook allemaal. Want ik had ook een soort privéles. Op De Bonkelaar, in de gang.

Op de gang heeft Brooke een eigen tafel.
Daar krijgt ze extra les van meester Fred.

Dan gaan ze samen extra lezen, of Loco doen.
Dat gebeurt meestal als de anderen gaan tekenen.
Of als de anderen een tram mogen maken van
wc-rollen.

Pamela weet niet dat Brooke extra les krijgt.

Totdat Pamela naar de ouderavond gaat.

Sue en Brooke blijven samen thuis. Ze kijken
televisie op de bank. Ze hebben allebei een bakje
snoep. Het zijn kleine kikkers. De kikkers zijn wit
aan de onderkant.

Het duurt lang voor Pamela terugkomt.

De kikkers van Brooke zijn al op. Sue heeft nog.

Pamela heeft op school het rapport van Sue
gekregen. Sue is heel blij met haar rapport. Ze zegt:

‘Yes, yes, yes! Wat zei de meester over mij?’

‘Hij zei wat we al weten. Dat je een slimme meid bent.’

Sue vraagt: ‘En waar is het rapport van Brooke?’

‘Er is geen rapport van Brooke.’

Brooke kijkt naar haar lege bakje.

Sue zegt: ‘Waarom niet?’

Pamela: ‘Ga jij maar even naar boven, Sue.’

‘Wat? Waarom?’, zegt Sue. ‘Nee!’

‘Jawel. Neem de cola maar mee.’

Sue neemt de fles cola mee naar boven.

Haar bakje met kikkertjes laat ze staan.

Brooke kijkt naar het bakje van Sue.

Pamela zegt: 'Toe maar meisje, neem maar een kikkertje.'

Brooke steekt een kikkertje in haar mond.

Dan zegt Pamela: 'De juf zegt dat je extra lessen krijgt.' Brooke zegt niks.

Dan trekt Pamela Brooke naar zich toe.

Ze slaat haar armen om Brooke heen.

Ze zegt: 'Luister goed naar mij, Brooke. Jij bent niet anders dan anderen. Laat nooit iemand zeggen dat je "anders" bent. "Anders" bestaat helemaal niet.

Je kunt alleen "anders" zijn als verder iedereen hetzelfde is. En zijn alle mensen hetzelfde? Nee! Iedereen is anders. En dus is iedereen gewoon.

En jij dus ook. Oké?'

Brooke zegt: 'Oké.'

'Snap je dat?'

'Ja.'

'En jij blijft dus gewoon op die school.'

Dat snapt Brooke niet. Waarom zou ze niet op De Bonkelaar blijven?

Ze gaat rechtop zitten. 'Mama?'

'Ja?'

'Mag ik nog een kikkertje?'

Na die avond wordt het anders op school.

Brooke hoeft niet meer op de gang voor extra lessen. Ze krijgt geen extra hulp meer van meester Fred. En juf Maevis vraagt niet meer aan Brooke of ze het wel begrijpt.

En als de klas een proefwerk heeft, dan mag Brooke gaan tekenen.